

Спостерігаю, як пурхає в саду, або як сідає на лілію. Здавалося б, біле на білому. Але ні. Метеликів, власне, двоє. Той, що літає чи сидить на квітці, і другий – його тінь. Їх не розняти, вони одне о чотирьох крилах. Сутність і подоба. Загадка змішання двох пилків – із крил метелика і з пелюсток квітки.

Ми мало що знаємо про метелика. Ще менше він знає про нас.

Пишучи, спостерігаю на пером – як тінь лягає на сторінку. Коли сіра, коли ясніша, коли ледь помітна, як подих комашки. Літери пурхають і завмирають на лілейній білості паперу. Зримий метелик – це те, що читач прочитає. А те, що при цьому відчує, про що здогадається, що домислить – це його тінь. Аромат, посмак прочитаного.

Метеликів двоє. І тих, що при книжці, – двоє. Письмознавець і читальник. Сівач і пожинач Слова. Вічне ловлення тіні, мрії, ілюзії...

Тебе не вчили: коли земля втікає з-під ніг, ти повинен ставати твердинею.

Тебе не вчили: коли насуває ураган, ти повинен ставати скелею.

Тебе не вчили: коли надходить повінь, ти повинен ставати островом.

Тебе не вчили: якщо поле задичавіло, його належить виорати й засіяти.

Тебе не вчили: коли приходить засуха, ти повинен

ставати джерелом.

Тебе не вчили: коли вичахає ватра, ти повинен ставати іскрою.

Тебе не вчили: коли залягає морок, ти повинен ставати свічкою.

Тебе не вчили: коли приходить ворог, ти повинен ставати стіною.

Тебе не вчили, що у вітер легше злетіти.

Тебе не вчили, що на кожен замок є ключ.

Тебе не вчили, що в майбутнє не вірять лише мертві.

Тебе не вчили, що тільки щасливий може ощасливлювати.

Тебе не вчили, що, змінюючи себе, ти змінюєш світ.

Тебе не вчили, що руїни – добрий матеріал для побудови нового.

Тебе не вчили, що алмази дозрівають довго, а діаманти довго шліфуються.

Тебе не вчили, що світло світу – в твоїй душі.

Тебе не вчили: якщо ти йдеш чомусь назустріч – воно йде назустріч тобі.

Тебе не вчили, що все потрібне приходить учасно.

Тебе не вчили, що в житті є лише два шляхи – до раю і до пекла.

Тебе не вчили, що результат починається з наміру.

Тебе не вчили, що майстром стає той, хто створює свій інструмент.

Тебе не вчили, що мрія злітає до небес і починає сяяти зіркою.

стають легендою.

Тебе не вчили, що сльози радості найкраще промивають очі.

Тебе не вчили: якщо хочеш зцілитися, не слід боятися хвороб.

Тебе не вчили: якщо боїшся смерті, то й не живеш.

Тебе не вчили, що Творець благословляє тих, хто творить.

Тебе не вчили, що ти не впав на цю землю з неба, ти любовно посіяний у неї.

Тебе не вчили, що ти не перший, не кращий – ти неповторний.

Тебе не вчили, що ти в цьому світі не один, ти – ЄДИН.

Тебе цього не вчили. Цього ти навчився сам...

«Ви ще й досі поважний художник в Амстердамі, і ми ще й досі не зневірилися в сподіванні повернути свої гроші», – так зверталися кредитори до Рембрандта в пору його творчої кризи.

Почув від знайомого священника. У Римі була погана вода, бо нечистоти стікали вуличними рівчачками. Апостол Петро забороняв людям її пити.

«Що ж тоді пити?» – запитували вони.

«Вино».

Розповідав мені політик К.: «У юності я був зятим – на своєму стояв до кінця. Пригадую, як палко переконував дядька, що Бога немає. Та й стосовно іншого був непоступливим. Ніколи не забуду, як зрештою дядько сумно зітхнув і сказав: «Не все так просто, хлопче. Мине час і ти будеш ось так сидіти за столом, а довкола сидітимуть люди і говоритимуть неприйнятне для тебе, а ти будеш ствердно кивати головою...» Так воно й сталося. І не раз.

– На день народження він мені завжди підносив квіти-дзвіночки.

– Вам подобаються дзвіночки?

– Ні, зовсім навпаки...

– Це як?

– Я люблю щось конкретне. Від чого користь... Але якби мені довелося займатися торгівлею, то я би воліла продавати квіти.

– Ви все-таки любите квіти?

– Ні, я люблю продавати...

Коли Володю Бочкарьова, мого напарника-сторожа у профілакторії Львівського автозаводу, шпетили за недбайливість, той ліниво відказував: «Що ви от мене хотіте: у мене глаз узкій, мозг плоскій, і сам я руцкій...»